

El Baix Montseny

ARBUCIES I LA FESTA MAJOR

Feu vostre per un moment el vol de l'àliga, remonteu-vos per l'espai i quan sigueu damunt la serralada montsenyenca aneu ressequint totes les seves vessants i quan veureu allà en un clot ombrívol una vila riallera plena d'encisos, de cases blanques i carrers jolius, pareu vostre vol, baixeu-hi, que allà és Arbucies.

La veieu què gentil? Està somniosa, dormint a la falda del seu pare, d'aquell gegant imponent que es diu Montseny. Ell l'estima follament i n'està tan gelós de la seva filla, que damunt d'ella hi escampà tots els tresors. Va treure les seves catifes verdenques i les va estendre damunt dels seus prats; va obrir la caixeta de flors i perfums que tan avarament guardava i les va escampar per els jardins i les riberes. Va poblar de branques nervudes els arbres de les seves boscúries i a cada branquilló hi va posar-hi un aucellet que polsant la seva arpa melodiosa, refila dia i nit corrandes a la seva aucella. I amb el manantial de les neus que es fonen damunt la seva testa i que infla les seves venes d'aigua gelada, en neix la riera, aquell fil de plata, que escorren se, cascabellejant, en continuat èxtasi besa els peus d'aquesta verge montsenyenca.

Baixeu-hi en un jorn de Festa Major, que de bon matí ja sentireu com les campanes batallejant amb fúria fan estremir els campanars. Veureu l'Aubada com apareix amb totes les seves gales i esplendors, si-guent bell preludi de la gran festa que vindrà després. Fins els aucells despertant se més de jorn que els altres dies barregen llurs cants armònics amb els repics de festa! Fins les flors han cuitat a obrir la seva corolla perfumada i a pintar-se de vius colors, per passejar després damunt el pit batent de les damisel·les! Fins els humans, com si una nova sang omplís les seves venes, han sentit batre insòlitàment llurs cors!

I veureu com el sol s'enfila i rumbeja per l'arcada infinita, més daurat, més bell i més radiant que mai, encenent les muntanyes de núvols que troba al seu pas i avivant el foc de la festa que va a començar.

I la festa aquesta arriba curullada de rialles i portant als nostres braços els sers a qui més estimem.

No hi ha festa que pugui comparar-se a la Festa Major! Cap com ella ens deixa abeurar en el cassiol de la gaubança! No hi ha festa que sonogi tants cors adormits, que tingui tants tresors amagats, que ens faci batre tant adeleradament els cors, ni que sigui esperada amb tanta fruïció. I per què això? No ho sé; és per un desig que ja hem heretat dels